Zămislirea și „îmbisericirea” pruncului nenăscut

Începând cu zămislirea, omul ia contact cu Biserica sub acoperământul matern al gestaţiei, deşi pruncul nu este încă încorporat în Trupul lui Hristos. Fătul este considerat de Sfinţii Părinţi drept un copil adevărat, deosebit de cel venit pe lume doar prin vârstă. Constituit, potrivit naturii sale, după chipul lui Dumnezeu, este menit să ajungă la asemănarea cu Dumnezeu, gradul de dezvoltare biologică nefiind atât de important din punct de vedere duhovnicesc. Copilul aflat în pântece apare cu atât mai valoros, cu cât el este o fiinţă omenească ce înaintează spre o împlinire care nu se va realiza decât la o vârstă adultă şi chiar dincolo de ea. Sfântul Grigorie de Nyssa, defineşte minunat acest traseu existenţial spre asemănarea cu Dumnezeu, în lucrarea *Nu trebuie să-i plângem pe cei adormiţi întru credinţă*, astfel: ,,*Făcătorul nostru nu l-a zidit pe om ca să rămână făt în pântecele matern, şi firea nu are drept ţel firea pruncului şi nici nu se îndreaptă numai spre vârstele care vin apoi în urmă şi pe care firea le îmbracă pe rând, prin schimbare – căci înfăţişarea noastră se schimbă odată cu trecerea vremii. Ea nu are drept ţel nici nimicirea pe care o cunoaşte trupul la moarte. Ci toate aceste etape şi toate de acest fel nu sunt decât porţiuni de drum pe care trebuie să le străbatem ca să putem înainta. Scopul şi sfârşitul acestui drum îl constituie restaurarea în starea cea dintâi, care nu este nimic altceva decât asemănarea cu Dumnezeu. Şi după cum, pentru a ajunge la spic, natura a socotit de cuviinţă să facă să răsară mai întâi fir de iarbă, dar nu acesta este scopul ei, şi nu de spice sau de paie se îngrijeşte agricultorul, ci de bobul de grâu care ne este spre hrană şi care se iveşte în urma celorlalte, tot aşa, în ce priveşte viaţa, menirea ei este fericirea cea veşnică. Şi tot ce priveşte acum trupul: moartea, bătrâneţea, tinereţea, copilăria şi începutul ce se face în pântecele mamei, toate acestea sunt, ca şi iarba, paiul şi spicele, un drum şi o înlănţuire, o înaintare spre desăvârşirea nădăjduită, a ceea ce ni s-a dat ca potenţă.*”

Valoarea zămislirii se oglindeşte şi în faptul că acest act reproduce într-un anumit fel actul de creaţie al primului om de către Dumnezeu. El fiinţează după cuvântul Sfintei Scripturi – ,,*Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră*” (Fac. 1, 26) – fiind darul lui Dumnezeu pentru părinţii trupeşti ce se cuvine să-l recunoască şi preţuiască la justa lui valoare. După cum Adam a reprezentat

încununarea creaţiei, aşa şi copilul zămislit devine încununarea părinţilor prin lucrarea creatoare şi proniatoare a lui Dumnezeu.

Se cade apoi, ca ei, părinţii, să fie fii lucrători ai Bisericii şi să-l ajute să crească biologic, dar și duhovniceşte pe pruncul nenăscut, mai întâi prin mama ce-l poartă cu multă grijă şi căldură în pântece, iar apoi prin tatăl ce-şi manifestă continu dragostea spre cei doi, pentru o bună rodire, la vremea potrivită, când, după naștere, se va uni şi pruncul cu Hristos prin Taina Sfântului Botez. O bună purtare de grijă însă, nu poate exista în afara spaţiului Bisericii, fără o participare la Sfânta Taină a Euharistiei, aceasta nu pentru a împărtăşi pruncul nenăscut (prin intermediul mamei!), ci pentru ca cei doi să răspundă iubirii lui Dumnezeu, prin împărtăşirea cu Sfintele Taine. Participarea viitorilor părinţi la viaţa Bisericii, dezvoltă mediul potrivit existenţei celei bune, în care pruncul, când se va naşte şi va deveni membrul ei ,,cu drepturi depline”, va avea o bună aşezare sufletească şi trupească în staulul pregătit din timp de familie. De aici trebuie să pornim pentru a genera putere duhovnicească – până la mutarea din această viață – într-o existență plină de greutăți și încercări.